

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Πολλές οι κοινωνικές και καλλιτεχνικές εκδηλώσεις στην παροικία μας κι εγώ θυμάμαι τα πρώτα χρόνια που δεν είχαμε καν οργανωθεί σε παροικία. Μονάδες και μοναξιά και και όπου ακουγότανε Καζαντζίδης το δάκρυ κορόμπλο... κι όποια συνάντηση με γνωστό, η συζήτηση, στο που δουλεύεις κι αν έχει υπερωρίες.

Η πρώτη λέξη που μάθαινες ήταν τζοπ και γουέντζα. Και η μοναξιά με το τσουβάλι και το βδομαδιάτικο, το φακελάκι, να γίνεται το κύριο ενδιαφέρον, ουσία ζωής. Και μια κάποια συζήτηση για κάτι διαφορετικό από τα αναγκαία, τα βιοτικά, τα καθημερινά, έστω και νέα γενικότερα τύποτα.

Καθένας τυλιγμένος στη νοσταλγία του, την απομόνωσή του και πού πηγαίνει αυτό το λεωφορείο, ποιο τρένο θα πάρεις για το εργοστάσιο, τετοια. Και υπήρχαν άνθρωποι που για χρόνια δεν είχαν δει άλλες συνοικίες και άλλη διαδρομή από το σπίτι στη δουλειά και από τη δουλειά στο σπίτι.

Τα πρώτα χρόνια τα πικρά που τα ζήσαμε σε ένα δωμάτιο που το μοιραζόμαστε με άλλον ή και άλλους, με το κατσαρόλι στην τσάντα, ψωμί και προσφάι τυρί ή ντομάτες, μέχρι να μάθουμε να τα κάνουμε σάντιγουιτς, μαζί με λίγες λέξεις που τις λέγανε στραβά.

Δεν μας αρέσει να τα θυμόμαστε, τα ζήσαμε όμως, ήταν μια κατάσταση που την ρύθμιζε και την χρωμάτιζε με χαρούμενα χρώματα η όποια αποταμίευση, η νιότη μας και η ελπίδα. Κι ήταν κι εκείνος ο υπερβολικός έπαινος του χτες που δεν άφηνε το δάκρυ να κυλήσει.

Πόσες υπερβολές έχουμε ακούσει όλοι μας. Είχαμε και τι δεν είχαμε ... παραδοσιακό πλέον. Άκουσα παπά παιδί να λέει. «αν δεν μου γκρέμιζε ο σεισμός το σπίτι κι αν δεν μου έκαιγε ο πάγος το περιβόλι δεν είχα ανάγκη να έρθω στη Αυστραλία». Και το σπίτι του, ήταν το κελί της εκκλησίας, δεν ήταν δικό του.

Ο άλλος από την Αιγυπτο μιλούσε για το εργοστάσιο του πατέρα του κι άκουσα από άλλους ότι το εργοστάσιο ήτανε... εργαστήριο που έφτιαχνε λουκούμια. Τώρα δεν είναι μόνο αυτά εκείνου του καιρού. Τα συναντάμε παντού και τα βρίσκου-

με γύρω μας κάθε μέρα. Είναι οι άνθρωποι που δεν έκαναν τίποτα ή το λίγο που έκαναν το μεγαλοποιούν και το διατυμπανίζουν.

Είναι μια ανάγκη να φανούμε καλύτεροι από ότι είμαστε κι αφού δεν μπορούμε να φτάσουμε στο σημείο που ονειρευόμαστε, το πλέκουμε στεφάνι κι το φοράμε. Κι ο Παλαμάς είπε. «Όλα του ανθρώπου είναι ιερά, για το συμπάθιο είν' όλα».

Όμως Γιώργο, με τις αναμνήσεις του χτες και με τις τόσες παροικιακές εκδηλώσεις παραλείψαμε να αναφερθούμε στην όμορφη περίοδο των Χαιρετισμών, μια ιδιαίτερη περίοδο, ιδιαίτερης σημασίας και ποιότητας. Γιατί οι Χαιρετισμοί της Θεοτόκου δεν είναι γονυκλισίες και συγχώρεση αμαρτιών και απαλλαγή από ενοχές. Είναι υμνωδία επαινετική, χαρούμενη κι ευχάριστη. Κι είναι ένα θαυμάσιο και μοναδικό λογοτεχνικό έργο από τα πιο όμορφα στην παγκόσμια υμνωδία «χαίρε διής η χαρά εκλάμψει, χείρε διής η χαρά εκλείψει - χείρε ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς, χείρε βάθος δισθεώρητον και αγέλοις οφθαλμοίς.....»

Σ' αφήνω με ευχές για καλή Λαμπρή, έφτασε και το Πάσχα.

Ε Σ Τ Ι Α

Δεν μπορούμε λοιπόν κι εμείς
Να έχουμε ένα χώρο τόσο δα
Μια γωνιά δική μας;

Μια σκεπή ν' ακούμε τη βροχή,
Να πούμε κάτω από τον ουρανό
Έχουμε κι εμείς κάποιο δικαίωμα.

Ωχ, είναι ωραίο να το λες
Ο ουρανός δικός μου
Τα όμορφα είναι χάρισμα
Και προσιά σε όλους.

Μα δίχως μια σκεπή,
Δίχως τη χόβολη της δικής σου
εστίας

Πού να κρύψεις το δάκρυ σου,
Να κρεμάσεις το πορτρέτο
της αγάπης,

Να κρύψεις τα ξεφτισμένα σου
όνειρα,

Να σκαλώσεις τα θυμπτάρια
και τις μνήμες,

να συναντήσεις τον εαυτό σου;

Γρηγόρης

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,
Που με λίγους στίχους εκφράζεις με συγκίνηση την ιστορία τού Ελληνισμού σε όλο τον κόσμο. Το πάθος τού μετανάστη ν' αποκτήσει μια γωνιά δικιά του σ' έναν τόπο ξένο, ανάμεσα σε ξένους, επειδή η Εστία είναι ασφάλεια είναι το τείχος που προστατεύει την οικογένειά σου, είναι ο ιερός χώρος που κρεμάς τις εικόνες της ζωής σου. Χθες άκουσα ένα από τα θύματα της πυρίνης λαίλαπας που κατέστρεψε δεκάδες σπίτια στη ΝΝΟ. Η γυναίκα είπε πως όταν εγκατέλειψε άρον άρον το σπίτι της δεν ανησυχούσε τόσο για την καταστροφή του,

όσο για την απώλεια ανεκτίμητων οικογενειακών κειμηλίων και άλμπουμ με φωτογραφίες που περιγράφουν την ιστορία της οικογένειας.

Ο έλληνας μετανάστης δούλεψε σκληρά με τη σύντροφό του για ν' αποκτήσουν το πρώτο σπίτι τους και θυμάμαι τα πρωινά στους δρόμους τις μπιτέρες να μεταφέρουν τα μωρά τους με το καρτσάκι στη γυναίκα που θα το φρόντιζε όλη ημέρα.

Και ξέρεις ποιό ήταν το παράπονό τους; «Δεν άκουσα την πρώτη λέξη τού παιδιού μου, δεν καμάρωσα τα πρώτα βηματάκια του», μού είχε πει μια νεαρή μπιτέρα που στάθηκε βράχος ακλόνητος δίπλα στο σύζυγό της για να εξασφαλίσουν το φημισμένο «καλύτερο αύριο».

Εχω ακούσει τις καυχσιολογίες από μετανάστες μέσα στο πλοίο που μάς μετέφερε και μετά την εγκατάστασή τους στην Αυστραλία. Το αποδίδω στο γεγονός ότι δεν ήθελαν να ομολογήσουν πως εγκατέλειψαν την πατρίδα επειδή ήταν φτωχοί. Αργότερα έστειλαν σε συγγενείς και φίλους φωτογραφίες μπροστά στο ψυγείο, την τηλεόραση, το αυτοκίνητο, ακόμη και τα γεμάτα από φαγητά και μπιρές τραπέζια στα γλέντια τους. Κι' αυτό το έκαναν για ν' αποδείξουν ότι ήταν σωστή η επιλογή τους να μεταναστεύσουν, ενώ τούς έτρωγε το σαράκι της νοσταλγίας. Αυτό το σαράκι που έστειλε κάποιους στα ψυχιατρεία ή και χειρότερα...

Δυστυχώς, δεν έχει γραφεί ακόμη η πραγματική ιστορία της ομογένειας στην Αυστραλία, χωρίς ροζ γυαλιά και παρωπίδες. Οτι για την αναμφισβήτητη προκοπή των μεταναστών και τις επιτυχίες τους στις επιχειρήσεις, κύθηκαν πολλά δάκρυα, δόθηκαν μεγάλοι αγώνες και έγιναν μεγάλα και επικίνδυνα άλματα για να δικαιωθούν τελικά.

Εγώ, πάντως, δεν μετρώ την επιτυχία μόνο με τον αριθμό των δολαρίων, αλλά με το μέγεθος της προσπάθειας. Γνωρίζουμε και οι δύο μας, φίλε Γρηγόρη, βιοπαλαιστές, ταπεινούς ανθρώπους με ψυχικό πλούτο και ασυμβίβαστο ήθος που έδωσαν αρχές στα παιδιά τους και έκαναν θυσίες για να τα βοηθήσουν να διαπρέψουν.